

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl. ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVIII.

V Ljubljani, 21. vel. serpana 1885.

List 34.

Poročilo bratovščine presv. Reš. Telesa v Ljubljani za leto 1884/85.

Zakrament presv. Rešnjega Telesa, ki ga v naših cerkvah molimo, je pod podobami kruha in vina skrito, pravo in živo telo našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa, nerazdružljivo sklenjeno z njegovo božjo osebo; tisto telo, s katerim je dopolnil delo našega odrešenja na zemlji, in s katerim sedaj sedi in kraljuje na desnici Boga Očeta v nebesih. Po neizrekljivem čudežu svoje vsegamogočnosti je nam pri zadnji večerji zapustil v tem presv. zakramentu, v katerim je hotel do konca sveta med nami prebivati neusahljivi vir milosti in tolažbe, nekervavo daritev nove zaveze, in hrano naših duš za večno življenje.

Kjer nam tedaj sv. vera kaže tako visoko skrivnost, tam bi pač mogle biti vse naše misli in želje, tam pred sv. tabernakelnom bi moglo biti naše najljubše prebivališče, tam bi mogli najti nebesa na zemlji, tam bi mogli s svetimi angelji občudovati in moliti čudeže neskončne ljubezni božje do nas! Tam bi mogli zedinjeni s to nekervavo daritvijo svoje prošnje, svoja češenja, svoje zahvale darovati nebeskemu Očetu, ker višje službe božje ni od te najsvetejše daritve nove zaveze, ki je krona in edino pravo središče vsega božjega češenja! Po tem angeljskem kruhu bi vedno mogli hrepeneti in koperneti, da bi se na duši in na telesu poživljali v pušavi tega življenja, na težavnem in nevarnem potu v neznanost večnost! Kar bi mogli storiti v čast presv. R. Telesa, za kinč in olepšavo svetega hrama, za poveljanje službe božje, to bi imelo biti naše največe in najslajše veselje! Časti in slave bi si imeli iskati v preslavljanji presv. Zakramenta, te nezapopadljive skrivnosti božje ljubezni.

Da se tudi med današnjim, samo v časno zamišljenim svetom Zakramentu presv. Rešnjega Telesa ne manjka vnetih, ljubečih in hvaležnih častivcev in molivcev, kaže ravno naša bratovščina s svojimi 36.000 udi, kateri so se zedinili v ta sveti namen, da bi se po naši škofiji Gospodu v presv. Zakramentu neprenehoma dajala doižna čast in zahvala ob vsaki uri, po dnevi in ponoči, in da bi se na čast presv. Rešnjega Telesa tudi s skupno milošnjo v okom prišlo potrebščinam ubožnih cerkev, in oskerbelo, kar še pogrešajo za dostojno obhajanje službe božje.

Z veseljem tedaj poročamo, da je v preteklem letu bratovščini zopet pristopilo 1711 novih udov, in da je skupna milošnja njenih udov znesla 4807 gl. 22 sld., kateri so se skerbno obrnili v prid potrebnim cerkvam. S pomočjo za čast presv. R. Telesa in lepoto hiše božje vnetih ženskih udov se je namreč od lanskega leta za ubožne cerkve naše škofije zopet napravilo 50 mašnih plaščev (17 belih, 13 rudečih, 9 vijoličnih, 6 zelenih, 5 črnih), 12 belih pluvijalov, 17 velumov, 34 blazinic za mašne bukve, 5 plaščekov za ciborije, 26 burz za obhajila, 21 obhajilnih stol, 8 pridigarških stol, 5 anti-pendij, 106 korporalov, 106 pál, 200 rutic za lavabo, 400 rutic za kelih, 50 mašnih srajc, 50 cingulov, 150 humeralov, 50 koretljev.

Vsi ti lepi, po cerkvenih postavah in pravilih kersanske umetelnosti iz najlepšega blaga narejeni parametri so bili od 2. do 4. tega meseca bratovskim udom in dobrotnikom na ogled izpostavljeni v očitni razstavi, kateri je posebna čast došla, da so jo premilostljivi gospod knezoškof obiskali, in o tej priliki namen in delavnost bratovščine s priserčno besedo pohvaliti blagovoli, kar je bilo v preveliko veselje in spodbudo zbranemu odboru delavnih ženskih udov, katerim so tudi na ponižno prošnjo podelili nadpastirski blagoslov.

Ko še vsem bratovskim dobrotnikom in dobrotnicam v imenu bratovščine najpriserčnišo zahvalo izrekamo, podamo k sklepu našega poročila tudi pregled letos od bratovščine obdarovanih cerkev, in daril, ki so jih cerkve prejele. Dobila je namreč:

1. Ternovska cerkev v Ljubljani: 1 plašček za ciborij.
2. Dóbrova pri Ljubljani: 3 mašne srajce, 3 cingule, 9 humeralov.
3. Sostro: 2 burzi in 2 štoli za obhajila.
4. Brezovica: 3 mašne srajce, 3 prepase, 9 humeralov.
5. Rudnik: 1 bel pluvijal.
6. Želimje: 1 bel pluvijal.
7. Škofja Loka: 2 rudeči blazinici za mašne bukve.
8. Lučine: 1 črn mašni plašč.
9. Dražgoše: 1 vijoličen mašni plašč.
10. Trata: 3 koretlje.
11. Javorje nad Loko: 3 koretlje.

12. Železnike: 3 mašne srajce, 3 cingule, 9 humeralov.
13. Sorica: 3 mašne srajce, 3 cingule, 9 humeralov.
14. Nova Oselica: 6 korporalov, 6 pál, 12 rutic za lavabo, 24 rutic za kelih.
15. Šenčur pri Kranji: 1 bel pluvijal.
16. Olševček: 1 črn mašni plašč.
17. Duplje: 1 vijoličen mašni plašč.
18. Beavnica: 2 blazinici za mašne bukve.
19. Šmartno pri Kranji: 2 burzi in 2 štoli za obhajila.
20. Podbrezje: 3 koretlje, 1 burzo in 1 štolo za obhajila.
21. Kover: 1 antependijo.
22. Terstenik: 3 mašne srajce, 3 pripase, 9 humeralov.
23. Breznica: 1 bel pluvijal.
24. Koroška Bela: 1 bel mašni plašč.
25. Grad: 1 bel mašni plašč.
26. Radoljica: 1 rudeč mašni plašč.
27. Jesenice: 1 vijoličen mašni plašč.
28. Lesce: 1 velum.
29. Rovte nad Jesenicami: 1 velum.
30. Begnje: 1 velum.
31. Bohinjska Bistrica: 3 mašne srajce, 3 prepase, 9 humeralov, 3 koretlje, 6 korporalov, 6 pál, 12 rutic za lavabo, 24 rutic za kelih.
32. Dolgje: 3 mašne srajce, 3 prepase, 9 humeralov, 6 korporalov, 6 pál, 12 rutic za lavabo, 24 rutic za kelih. (Dalje prih.)

Premišljevanje in molitve za vse stanove.

(Dalje).

Sedma stopinja kerščanske modrosti.

Pravi pripomočki in sicer:

g) Stanovitnost do konca.

Vidili smo dozdej 6 stebrov ali stopinj, po katerih se kerščanska modrost kaže in razodeva. Kerščansko moder je tedaj tisti, ki ima strah Božji, to je, ki se nobene reči bolj ne boji kakor greha, kakor Boga razžaliti; drugič tisti, ki pri vsih svojih delih in opravilih na konec misli, in nikdar kaj tacega ne stori, ne počenja, česar bi se imel pozneje kesati; tretjič je kerščansko moder tisti, ki pred vsim in naj bolj za zveličanje skerbi; četrtič tisti, ki ima vselej prav dober in čist namen; petič je kerščansko moder tisti, ki se vsih od vere postavljenih pomočkor k zveličanju zvesto poslužuje, posebno ss. zakramentov; šestič tisti, ki dobra dela opravlja!

Ali vse te stopinje keršč. modrosti bi nič ne izdale in ne veljale, če bi še sedme stopinje, sedmega stebra ne bilo, in ta je: stanovitnost v dobrem do konca. Kdor en čas dobro in prav dela, kdor en čas res kerščansko in modro živi, potem pa odstopi in v grehe nazaj zabrede, taki je največi neumnež pod solncem; zakaj vse, kar si je popred pridobil, gre naenkrat v zgubo. Ali ni neumno, ali ni čez vse žalostno, ako kdo veliko let dela in terpi in si nekaj premoženja pridobi, potem pa vse naenkrat v igri zapravi! In nič modrejši ni tisti kristjan, ki si je z zatajevanjem in z drugimi dobrimi deli že veliko za nebesa zaslužil, potem pa se dá skušnjavi premagati, in je naenkrat vsega zasluženja oropan. Tako namreč govori Bog po preroku

Ecebielu: Če pravični od svoje pravičnosti odstopi in hudobije dela . . . , ali bo mar živel? V krivici, katero je delal, bo umrl. (Eceh. 18, 27.) — Bog sveti Duh, ki je pri sv. kerstu v nas prišel in nas tudi pri družih zakramentih posvečuje, pride s tem namenom v nas, da bi tudi pri nas ostal; zakaj Kristus je aposteljnomo rekel, da jim bo tolažnika poslal, ki bo ostal pri njih vekomaj. (Jan. 14, 11.) Kteri hišni gospodar pa je tako neumen, da bi kraljevega gosta, ki mu tudi kraljevsko plačuje, iz hiše spodil, pa bi mesto njega kakšnega postopača v hišo vzel? In vendar je veliko kristjanov, ki tako neumno delajo. Boga sv. Duha z grehom iz serca odpravijo in namesto njega pa satana sprejmejo! Neumneži ne pomislijo, da kraljevi gost, Tolažnik sv. Duh, tudi vso svojo kraljevsko opravo, to je, vse čednosti, dobra dela in zasluženja, ki bi se brez njegove gnade ne bile mogle zgoditi, sabo vzame.

Kako žalostno je, če kdo po hudi vožnji na morji že blizo brega z barko na skalo terči in tako že blizo doma ob vse pride. Enako se godi kristjanom, ki se morebiti leta in leta za nebesa trudijo, nazadnje pa se nad kakšno skušnjavo spotaknejo in tako ob vse zasluženje pridejo, ali pa se še sami pogubé. — Tista podoba, katero je kralj Nabuhodonozor v spanji videl, ktere glava je bila zlata, persi sreberne, trebuh bronast, stegna železna in noge (stopala) ilnate, nam predstavlja tacega kristjana, ki dobro začne, potem pa vedno bolj peša in nazadnje omahne in pade.

Vedeti pa je treba, da v kerščanskem kraljestvu ne veljá tisti, ki je dobro začel, ampak tisti, ki je dobro končal. Koliko imamo tacih žalostnih zgledov v stari in v novi zavezi in vse do naših časov. Tako je kralj Savel dobro začel, žalostno končal; kralj Salomon, najmodrejši v mladosti, je na starost nespameten postal; Judež je prav nastavlil, ali konec njegov je obžalovanja vreden. — Hosij, Kordubanski škof, je ob času cesarja Dioklecijana neustrašeno svojo vero spoznal; starček pri 100 letih pa se je v arijansko krivovero zapletel. In kaj slavni Döllinger v naših dneh? Ali bo pač starček še svojo zmoto spoznal?

V Sirahovih bukvah beremo: Kdor se umije, ker se je bil merliča dotaknil, in se ga spet dotakne, kaj mu njegovo umivanje pomaga. (Eccl. 34, 30.) Te besede veljajo nam kristjanom, ki smo tako nestanovitni v svojih dobrih sklepkih in dobrih delih. Koliko si prizadevamo, da se pri spovedi svojih madežev očistimo, rli ker nam potem stanovitnosti manjka, zopet nazaj pademo v prejšnje grehe, in vse prejšnje zasluženje gre zopet v zgubo. Naša nestanovitnost je podobna toči, ki v nekterih trenutkih vse najlepši nade pridnega kmeta uniči in pokonča!

Kar je sv. Pavel Galačanom očital, pač veljá tudi vsim nestanovitnim kristjanom. On piše (Gal. 3, 3): Ali ste res tako nespametni, da hočete, ko ste v Duhu začeli, zdaj v mesu končati? In vsim je njegova beseda v svarilo zapisana: Kdor tedaj meni, da stoji, naj gleda, da ne pade! (I. Kor. 10, 12.)

Stanovitnost tedaj je najimenitniši znak (steber) kerščanske modrosti; je pa tudi velika gnada, za katero je treba vedno prositi, katero pa Bog tudi po nauku kat. cerkve (Trid. zbor, seja 6. pog. 13.) tistim dá, ki ga zanjo prosijo.

Molitev.

O Tolažnik sv. Duh! Kako se Ti zamorem vredno zahvaliti za vse milosti in dobrote, ktere si mi že od začetka mojega življenja do te ure skazal? Pri svetem kerstu si me naredil otroka Božjega, pri sv. birni si me v veri poterdil, da se je ne sramujem in da morem po nji živeti; pri sv. pokori si tolikokrat mojo bolno dušo

ozdravil in jo grehov očistil; pri sv. mašnikovem posvečevanju (pri sv. zakonu) si mi milost dodelil, da z mojim dolžnosti svojega stanu prav spolnovati. O Božji Duh, Ti si tisti mogočni prijatelj, ki si me s svojim skrivnim navdihovanjem tolikokrat greha obvaroval; Ti si tisti pomočnik, ki si pri vsih dobrih delih pomagal. In zdaj imam samo še eno prošnjo do Tebe, o Bog sveti Duh, ki si mi toliko gnad že skazal, o ne odreci mi največi gnade, namreč gnade stanovitnosti, da bom v dobrem, katero sem s Tvojo pomočjo začel, tudi neutrudljivo nadaljeval in v pokori in Božji službi do konca stanoviten ostal; zakaj le kdor obstoji do konca, bo zveličan. Amen.

(Op. S tem nehajo premissljevanja ranjcega gosp. Furmacherja.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Zlata maša.) (Dalje in konec.) Da je bilo v taki prijazni družbi vse veselo, kdo se bo temu čudil? Sej zlate maše v tem samostanu najberže še nikoliko ni bilo. Še močno povzdignilo pa se je navdušenje, ko je prečast. g. kanonik Andr. Zamejic naznanil družbi telegram iz Rima, da so sv. Oče papež Leon XIII zlatomašnikom Mih. Potočniku in župniku Habe-tu za zlato mašo podelili apostoljski blagoslov, — premilostni gospod knez in škof dr. Jakob Misija pa, da so Mr. Mih. Potočnika zvolili konzistorijalnega svetovalca. Bralo se je še lepo število telegramov in dopisov, ki so prihajali kakor priserčne čestitke z raznih krajev, kakor n. pr.: od zlatomašnika Poličarja s Podbrezja, dekana Vidica iz Kanala, od Šentvidčanov (Volc, Zaletel, Zakotnik, Belec, Tomec), od dekana Mežnarca; občanov in več posameznih iz Kroke; iz Ribnice (kan. Klun, dek. Skubic, Jaklič, Pristov, More); od župnika Razpotnika iz Višnje gore; iz Gorice od mr. Jož. Grusovin-a, zlatomašnika, apost. pronotara itd., nunskega spovednika; od dekanov Drobniča, Oblaka itd.; iz Škofje Loke uršul. samostan; iz Moravč od čast. kanonika in dek. Toman-a; od več šolskih gospodov; iz Gorice samostan uršulinski; iz Novega mesta milgosp. prošt Peter Urh, z Dovjega župnik Ažman kronografikum: Ves bLagosLoV GospoDV oČetV PotoČnikV k zLatI MašI! Z Dunajske okolice preč. P. Heidrih tri kronografike, katerih poslednji se glasf: EnSIs MIChaeLIIs ArChangeLI, PrInCIPIs CoeLestIs, Patron! ECCeslae VnI-Versos astVs serpentIs InfernaLIIs fortlter aVertat! Iz Slovakije rojak Starè S. J. na prelepi podobi ss. Cirila in Metoda časopis: GratIa SerVatorIs qVINqVagInta annIs saCerDos plVs. AVe! MonIaLIbVs reCtor posItVs In V!a sp!rItVaLI eXpertVs — VIVE!

Lepe in prav primerne napitnice so dalje sledile in družbo močno razveseljevale. Milgosp. prošt Zupan so napili zlatomašniku, kakor svojemu rojaku in sošolcu, s katerim sta skup hodila k r. župniku Gros-u, kateri je ta mladenča z drugimi vred napolnil v šolo, rekoč, da ti niso za kovače, morajo kaj boljšega biti, dalje kako so skup študirali, kako so se škof Volf ozirali na novomašnika Bl. Potočnika, ga k sebi vzeli itd. Prečast gosp. zlatomašnik so v odgovoru omenili, kako so dobrotljivemu Bogu hvaležni, ki jih je vodil prvih 25 let do duhovstva in potem skoz 50 let, da so zamogli ta dan zlatomašni dar opraviti. Zato, kakor vsaki dan molimo, tako jih danes serce nagiba klicati: „Jubilemus Deo salutari nostro!“ Hvalimo Boga našega Zveličarja, ker On je Gospod, naš Bog, mi pa smo ovčice njegove paše;

zato: „Gloria Patri et Filio, et Spiritui Sancto!“ (Čast Bodi Bogu Očetu, Sinu in sv. Duhu!) Potem pa tudi hvala Mariji Devici, posebni varhinji, in sv. Mihaelu zvestemu patronu! — Hvala Njih Svetosti Leonu XIII, ki so mi poslali apostoljski blagoslov za zlato mašo! Hvala premilostnemu knezu in škofu gosp. Jakopu Misiju, ki so me za to priliko imenovali konzistorijalnega svetovalca! — Serčna zahvala preč. gospodom, ki so me počastili v cerkvi in tukaj pri kosilu! — Veliko hvaležnost sem dolžan čast. gospém Uršulinaricam, ki so mi skoz 35 let toliko prijaznosti in dobrot skazovale. Bog vsem poverni! Bog vse poživi!

Še mnoge napitnice, papežu, škofu, samostanu itd. so se glasile.

Slovesnost je bila res prelepa; naj bo vse Bogu na čast in dušam v zveličanje.

Iz Ljubljane. (Associatio perseverantiae sacerdotalis.“ Družba duhovske stanovitnosti.)

Tako, kakor kaže napis, se imenuje družba dunajskih duhovnov pod zavetjem vsakočasnega kneza nadškofa. Njen predsednik, ki je zdaj kanonik Rudolf Koller, družnike sprejema in družbo vodi in zastopa.

Namen je: duhovsko samoposvečevanje in stanovitnost, in posebej gorečnost in razširjanje pobožnosti do Jezusovega najsv. Serca, sinovsko ččenje Marije D., kakor srednice pri Jezusovem Sercu, pa sv. Jožefa, sv. Janeza apost., sv. Frančiška Salez. in sv. Janeza Nepomuka, ki so družbini varhi, — izmed angeljev zraven lastnega angelja varha posebej ččenje angeljev sronje in škofje.

Dolžnosti družnikov. 1. Goreče ččenje najsv. Jezusovega Serca, in razširjanje te pobožnosti, kakor je že omenjeno. 2. Zraven tega moli vsak družnik vsak dan Pater in Ave z molitvico: Jesu, mitis et humilis corde, fac cor meum secundum cor tuum. (Odpustek 300 od Pija IX.) — 3. Prejemanje ss. zakramentov — ako ne na teden, vendar dvakrat ali narmanj enkrat v mescu. 4. Eksercicije vsaj vsako tretje leto. 5. Dve ss. maši vletu, eno za žive, eno za umerle družbenike; ako se to ne more, se pa opravi en rožni venec (5 skrivnost) za žive, in za mertve ena nočnica in hvalnice. Za vsacega umerlega družnika nasproti pa vsak družnik en poljuben dan daruje vse svoje odpustke Jezusovemu najsv. Sercu.

Pod grehom nobena teh reči ne veže. Kot pravila duhovskega življenja nasledujejo naučne iskricice o breviji in sploh molitvi, o premissljevanji, zdihljejih, duhovskem branji in teologiškem študiranji, o ljubezni do Jezusa v sv. R. Telesu, o vsakdanjem spraševanju vesti itd.

Dober pomoček zunanje edinosti družbenikov je prav dobri listič „Correspondenz“, ki izhaja skor vsak mesec in stane 50 kr. na leto. (Kdor želi pristopiti, naredi napis: Wien, I. Bezirk, Stephansplatz Nr. 3.) Ker v naši škofiji še nimamo enake duhovske družbe (kar bi se s „podpornim društvom“ pač lahko zedinilo), bodo najberže mnogi tukaj se pridružili.

Papeža Pij IX in Leon XIII sta družbo obdarovala z duhovnimi dobrotami in predpraviciami. Poslednjih ena je dopušenje, da udje smejo Matutinum in Laudes skoz celo leto ob 2 popoldne anticipirati. Tudi imajo udje predpravico privilegirane altarja, kolikorkrat mašujejo za ranjce družbenike!

To bodi dosti za zdaj; kdor pristopi, bode še drugo zvedil.

V Radoljici je pel 9. t. m. novo mašo č. g. Mihael Bulovec. V prijaznem vremenu se je zbralo bilo veliko ljudstva in precej duhovščine, ki je spremila gosp.

novomašnika k altarju. Tudi povabljenih sorodnikov, prijateljev in znancev je bilo veliko.

Pridigal je č. g. dr. Lampe prav priserčno o sv. maši z ozirom na slovesnost nove maše.

Kaj spodbudno in čversto se je obnašal g. novomašnik. Pa tudi na koru so se pevci odlikovali v lepem petji. Mogočno streljanje je zviševalo slovesnost. Nadpis pred vhomom v cerkev je spominjal, da je mašnikovo življenje daritev.

Običajno gostovanje je bilo v prijazni očetovi hiši, kjer je popoldne potekalo v spodobnem veselji. Ni manjkalo napitnic in ne zlate zadovoljnosti. Na mnoga leta!

Petindvajsetletnica v Vipavi. „To je dan, ki ga je Gospod naredil, veselimo in radujmo se v njem.“ Te besede sv. pisma se kaj podadé za 5. dan avgusta t. l., ko smo 1860 posvečeni mašniki — trije eno leto poprej — 25letnico svojega mašništva obhajali v Vipavi, to je, sledeči jubilatje: P. Luka Bogataj, kapucin v Škofji Loki; Matija Erjavec, dekan Vipavski; Janez Gnezda, veroučitelj na Ljubljanskih mestnih šolah; Ignacij Gregorič, župnik Tersteniški; Anton Hočevar, župnik pri sv. Lovrencu ob Temenici; Janez Juvan, katehet v Idriji; Jernej Kosec, župnik v Škocijanu pri Turjaku; Jožef Krese, dekan Kočevski. Enega ni bilo, bo nek za-se obhajal 25letnico v svojim rojstnem kraju.

Petindvajset let, precejšna doba človeškega življenja, je minulo, odkar smo se razšli na razne kraje naše obširne škofije. Bilo nas je 13 posvečenih; 4 je že neizprosljiva smert pokosila v najboljših letih, umerli so namreč: Janez Bonač, kaplan v Žuženberku; Janez Germ, administrator pri sv. Magdalenii nad Idrijo; Matija Kuhelj, v Gojzdu poleg Kamnika, in Gustav Molj, kaplan v Hrenovcah.

Veličasten je bil sprejem, ko nas je petero skup dospelo okoli 11. ure dopoldne poprejšnjega dneva v zalo Vipavsko dolino. Zvonenje in pok možnarjev po vsi dolini naznanjal je Vipavcem: jubilatje so tu. — V Št. Vidu, pri vratih prijetne in gorke Vipave, kakor se je ondotni prijazni in šaljivi župnik g. Tomažič izrazil, nas je omenjeni gospod v družbi več duhovnikov pozdravil: „Dobro došli!“ ter nam je razkazal lepo opravljeno cerkev in isto tako farovž.

Tučno ob 12 nas pripeljejo oče Grabrijan s svojimi čili konjiči v Vipavski terg. Ko izatopimo in se pozdravimo, kdo je zmožen popisati občutljeje, ko smo si čez 25 let zopet prijateljsko v roke segli. Na večer proti šestem podali smo se v prelepo romarsko cerkev Matere Božje v Logu, ktera je ponos vsim Vipavcem. Tam smo imeli slovesne večernice s petimi litanijami in blagoslovoma. Vernivšim se nazaj v farovž, napravili so nam Vipavci v družbi s čitalniškimi pevci, občinskimi zastopniki in požarnimi brambovci serenado z godbo in petjem, vse nepričakovano.

Drugi dan, 5. avgusta, je bila ob 8 sv. maša in zadušnice za umerle tovariše. Ob 10 smo se pred farovžem vverstili v lepo procesijo, ktere so se vdeležili skoraj vsi Vipavski duhovniki v cerkovni opravi in razna društva, ter se po krasno z zelenjem ozaljšani ulici pomikali proti farni cerkvi. Ko pridemo v cerkev in smo se pred velikim altarjem vstopili, stopi na leco jubilat g. Gregorič, znan kot spreten govornik. Globoko v serce so segle njegove besede pri napolnjeni cerkvi vsim poslušavcem, in zlasti gg. jubilentom, ko je povdarjal visoki poklic in zaradi tega tudi veliko odgovornost namestnikov njegovih pred Bogom. Marakteremu bi bilo ustrezno, ko bi gospod Gregorič natianiti dal svoj govor v „Duhovnem Pastirji“.

Po govoru je bila slovesna peta sv. maša, ktero je služil starosta jubilentov g. Juvan. Od sv. Očeta nam je poskerbel g. Gnezda apostoljaki blagoslov s poobla-

stenjem, da smé taistega vsakteri jubilat podeliti še svojim sorodnikom in tudi tem, ki so njegovemu pastirstvu zročeni.

Po cerkvenem opravilu smo se spet v procesiji vernili nazaj v duhovsko hišo, kjer so različne deputacije g. dekanu in nam jubilentom častitale k 25letnici; tako n. pr. občinski zastop, vradništvo, 6 belo oblečenih deklic v imenu šolstva, učiteljstvo, požarna bramba, čitalniški zastop, vodstvo Slapenske šole itd. To je bilo vse duhovno veselje, za telesne potrebe nam je ljubeznjivi in gosteljubni tovarš in dekan g. Erjavec dobro poskerbel z ne ravno skromnim pogostovanjem, pri kterem so se verstile običajne napitnice, tako sv. Očetu, cesarju, jubilentom, Vipavski duhovšini, različnim zastopom itd., z eno besedo, to je bil v resnici dan občnega veselja in radovanja, ki je bil gotovo tudi Bogu ljub.

Naše veselje je bilo med tim povekšano, ko so nam jeli dohajati telegrami od raznih krajev. Tako od mil. knezoškofa Jakoba: „Ut expletis aliis quinque lustris presbyteratus vestri pleni meritis aequae ac diebus omnes iterum congregemini, a Domino vobis apprecor, dum gratus ob filiales sensus vestros benedictionem episcopalem peramanter vobis impertior. Jacobus. — Iz Požega od ondotnega gimnazijskega ravnatelja g. Mazeka, nekdanjega součenca; iz Kranja od g. okr. glavarja Jož. Merka; od dežel. glavarja blagor. grofa Turna, in še več drugih.

K sklepu ne morem drugač, kakor očitno spoznati, kako prijetno in gotovo tudi Bogu ljubo življenje je, kjer ne le priprosto ljudstvo, temuč tudi olikana gospoda za duhovšino v edinosti in ljubezni živi, in to so 4. in 5. avgusta t. l. Vipavci v obilni meri pokazali, ker so iz lastnega nagiba neizrekljivo veliko k naši slavnosti pripomogli. To spričujejo mnogi kresovi, umetalni ogenj, raketi, osvetljava, z zelenjem ozaljšane ulice, slavoloki in mnogo družega. Slava in hvala Vam, Vipavci! vsim skupej in še posebno g. Deperisu, ki je bil duša slavljenja.

Občudovati je pevski moški zbor in častitati mu je, ki ga neumorno vodi delavni ondotni farni organist; na svoje petje sme ponosen biti, naj si bo že v cerkvi, ali zunaj.

Omeniti hočem še nektore napise na slavolokih. Pri cerkvi:

Bog Vam daj, so želje naše,
Včakati še zlate maše.

Pri vhomu proti farovžu.

Na eni strani:

Verno národna Vipava
Kliče Vam prišerčno: Slava.

Na drugi strani:

Pozdrav Vam, častiti sini,
Zvesti veri, domovini!

Pri farovži:

Bog Vas sprimi! Vaš prihod
Blagoslovi naj Gospod.

Pa kaj, ker vsaka reč na svetu le malo časa torpi; tako je tudi nas 6. avg. razgnal — vsakterega v krog njegovega delovanja. Ločili smo se telesno, duhovno pa se hočemo še zbirati v gorečih molitvah. Tovariši, kakor smo si dali besedo, čez 10 let na svidenje! V kar Bog pomagaj!

Iz Borovnice. (Pogled v Bosno in še kaj družega, XI.)

Ravno pervega majnika pozdravilo me je solnce

pri Prijedoru, od tukaj pa sem se podal proti Dubici. Preč. g. misijonarja bil bi zelo rad osebno poznal, ki se tako blagovoljno daruje za priproste Bošnjake, in tudi preljube „Šmarnice“ mikale so me tje.

Pot derži čez hribe, in ker je bil ravno petek, srečevali so me Bošnjaki vsake verste, ki so šli v Prijedor na semenj. Pozdravljali so me na več načinov; razkolniki sploh vošijo: Pomozi Bog, ali hvaljen Bog, ali dober dan. Ako sem turke pozdravil, so mi tudi gladko odgovarjali. Kar pa je katolikov, pa sploh vsi pozdravljajo: „Hvaljen bud' Isus!“ Vkljub vsem nezgodam se je ta prelepa šega ohranila med katoliškimi Bošnjaki do zdaj: za prihodnje pa ne obljubim.

Ako smem malo, pa tiho omeniti, ta prelepa šega pa na Kranjskem nekoliko peša! Vendar zlasti po nekterih krajih po Notranjskem se še sploh pozdravljajo: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ Kar je lepo je lepo, posebno ako popotnika mladina po keršansko pozdravlja. Zraven preč. g. duhovnikov tudi nekterim gg. učiteljem vsa čast v tem oziru.

Ako se kdo sramuje keršanskega pozdrava, naj ide malo v Bosno, in bo vidil ali slišal, kako gladko in z veseljem se pozdravljajo, in s tem se katoliki očitno ločijo od razkolnikov. Bošnjaki pa imajo še drugo lepo šego.

Ako prijatelj prijatelja obiše, ali sploh rečeno, če se nekaj časa ne vidijo, so zelo zgovorni, ko pridejo skup. Tako n. pr.: Hvaljen bud' Isus! Amen na veke. Kako ste? Hvala Bogu, dobro! Kako ste Vi? Hvala Bogu dobro! Kako Vaše zdravje? Hvala Bogu, dobro! Kako kod Vas? Hvala Bogu, dobro! Kako Vaša djeca? Hvala Bogu, dobro! A kako Vaš mali Ante? Tomo? Franjo? itd. Ako kakšen umerje, pravijo; Blago djetje, pokoj mu duši! Da bi pa Bošnjaki „rantačili,“ kleli, tega do zdaj ni bilo. Vprijodnje pa se bodo lahko naučili, ker posebno po mestih je polno različnih ptujcev, in mnogo malopridnih ljudi. Kar hočeš, ali nočeš, vidil boš! Juda, Madžarja, Nemca, Italjana, Kranjca, Čeha, itd. Ko bi vlada gledala na to, da bi ti ptujci ne pohujševali Bošnjakov, kako bi bilo to dobro! Da je nekaj tudi dobrih, in poštenih ptujcev, to je jasno.

Naj le še eno stvar od Bošnjakov povém. Kolikor je meni znano, Bošnjak, kadar kaj želi ali potrebuje, navadno ne prosi dosti, nego reče: Gospodine! ali brate! daj mi to, ali ono! Za dobroto ali dar navadno reče, „hvala“ ali prav za prav; „fála,“ in odide brez posebnih izrazov hvaležnosti.

Da pa je v tem oziru taka, ni se čuditi! Kako bi priprosti Bošnjak, ko se je zavedal, da ga žuli toliko let težki ptuji turški jarem, kako bi gojil blage čutila hvaležnosti? Mislil je le na maščevanje, ali vsaj, da bi se rešil težke sužnosti.

Od Prjedora do Dubice mora biti kakih 7 ur, če se gre na bližnjico ter po krajšem poti. Jaz pa sem se le velike poti deržal, vsaj bi se bil še tú parkrat skoraj zgubil!

Posebna dobrota bila je za me še dovolj dobra voda. Vsaki potočec moral sem pokusiti; največkrat sem se vergel na vse štiri, ter pil za sedanjo in prihodnjo žejo. Zdravniki pravijo, da je dobro vodo piti, kadar ni želodec s hrano preobložen! Ker jaz te nadloge nisem imel, pil sem s posebnim veseljem.

Bilo je popoldan, ko sem vendar prilezel na drugo dobro cesto, in zagledal reko Uno, ki teče memo Kostanjice proti Dubici, in meji Bosno in Hervaško. Od tod sem imel na desno ob reki v Dubico, kakor so mi pravili, 3 ure, in na levo do Kostanjice ravno toliko. Zelo rad bi bil šel v Dubico, pa bil sem utrujen in noge so se mi kar proti Kostanjici obrnile. V Kostanjici prekoratil sem do'gi most čez reko, in bil sem na Her-

vaškem. Potem sem jo zavil k čč. oo. frančiškanom, kjer sem si oprane čeva malo poravnal, in potem v samostanski celici sladko zaspal.

Slovs tvo. Die Kärntner Slovenen, Ihre nationalen Verhältnisse und Bestrebungen. Verlegt und herausgegeben von Filip Haderlap. Klagenfurt 1885. — Če kdaj, je ta knjižica (44 str.) o pravem času prišla na svetlo. Pisana je tako jasno, mirno in prepričavno, da mora tudi zelo terda serca omečiti, če imajo le kaj malo občutka za resnico in pravico, ki mora poslednjič tudi koroškim Slovencem v delež biti. V pristavku pisavec omenja tudi žganja, ki je morivna kuga za Korošce v telesnem in dušnem oziru in svetuje, naj bi se Korošcem namestu „šnopsa“ dal zopet koritnjak (Steinbier), ker ta zdrava pijača se jim je odvzela s prevelikim davkom, ki je bil naložen na njega kuhanje. Naj bi se namreč ta davek odpravil, ali pa vsaj prav zelo znižal.

Kako silno se koroška dežela večstransko pogrezuje, zlasti v nravnem oziru, kaže letošnji postni pastirski list ondotnega prečast. kneza škofa, in najposlednjiši čas tudi obširen spis v „Miru“, ki med drugim pripoveduje to-le:

Na Koroškem je od leta 1878 umerlo 121 duhovnov, novoposvečenih je bilo samo 38! — Leta 1878 je bilo praznih 159 fará, kuracij, beneficij in kaplanij, l. 1885 pa že 207. „Mir“ popisuje, kako silno žalosten je tam gori nravni stan prebivalstva, kar kaže zlasti silno število divjih zakonov in nezakonskih otrok, pa tudi zgodnje žganjepivstvo in tobakanja, vedno več število samomorov itd. L. 1820 bilo je 7 samomorov, l. 1878 pa že 38!

Možje, kateri si prizadevajo deželo povzdigniti, so zares vse hvale vredni in dolžnost je ozir imeti na njih dobre svéte, kakoršni so med drugim v prej omenjeni vse hvale vredni brošuri „Die Kärntner Slovenen.“

Z Reke, 4. avg. (Zahvala in priporočilo.) Močno v serce ginjena za pomoč 10 gld., ki sem jih kot zbirko „Zgod. Danice“ prejela po č. gosp. špirtuvalu St. Pasquan-u, prosim, sprejmite za dar izdatni in serčni: „Bog — plačaj!“

Ob enem naj smém še za prihodnje kacega daru prositi iz ljubezni do 3 najsvetejših imen Jezus, Marija, Jožef. Rejenk naše samostanske šole je vedno več, kakor je tudi želja Njih Svetosti Leona XIII, da naj bi se po samostanskih šolah več ko je moč otrok podučevalo; pri nas pa je premajhen prostor, in moramo torej še dve sobi priravnati, k čemur bode treba najmanj 400 gld., ktere upam sprositi od dobrih serc po 3 najsvetejših Sercih Jezusa, Marije, Jožefa; naša dolžnost pa je, naše dobrotnike na prav poseben način Gospodu priporočevati. . . .

M. Rafaela Criveilari,
opatinja.

Tudi en nasvet za reveže.

Revežev je vse polno in živi ne morejo v zemljo. Da bi se pa po vsih potih, ulicah in vožah potikali, to je pa tudi nadležno. In kdo bo na prvi trenutek ločil reveža od potepuha, ki se noče dela lotiti in ljudi po krivičnem nadlega, solde pa zašnopsa. Kaj tedaj? Rekli smo že in ponavljamo: Naredite naprave take, da boje ob enem ubožnice in delavnice za razne dela, in vzemite vanje reveže, ter jim delo dajte, pa tudi kapelo jim naredite, da bodo v nji molili. Skor vsak ima še toliko moči, da si kruh lahko zasluži, ako se mu njegovim zmožnostim primerno delo nakloni. . . . Malo število čisto nezmožnih bode zraven unih že oskerbljeno.

To je lahko reči, toda od kod denar za tako naravno, za potrebno nadzorno osobstvo, za primerno delavno orodje, za robo itd.? To je čisto lahko: zidajte za otroke spodobne poslopja, ne pa velikanskih in dražih palač — in ostanete Vam najmanj dve tretjini tistega odmenjenega, denara ki ga za reveže obrnite. (Čemu bi se otrok vadil po palačah posedati, ko bo vendar njih naj večja večina morala pozneje stanovati po revnih kočah, — še Bog, če jih bodo imeli?) Pa še ena. Čemu tolikere šole? Za Nemce posebne šole, za Slovence posebne šole, za Lahe posebne šole! . . . Na zadnje se bo še reklo: Za gospodske otroke lastne šole, za delavske lastne, za beraške lastne itd. . . . Delajte po keršansko-katoliškem načelu, in prihranite si pri šolstvu toliko, da bodo vsi mestni ubožni dobro preskerbljeni in bodete še na kmete ubožnim lahko kaj pošiljali. S tem si pridobite zaslužnje in zaklad po smerti; ako pa strežete le molohu psevdonarodnosti, išete plačila že na tem svetu, imeli ga pa ne bodete — ne tu in ne tam.

Nikar se ne jezite nad temi versticami, ampak prevdarjajte jih, in utegnejo koristiti Vam in vašim ubožnim in bogatim.

Nekteri napisi, ki včasih prav služijo.

Za podobo sv. Martina.

Ozri sv. Martin se na nas,
In zlega vari našo vas,
Ki Cerkve velik si svetnik,
In naše fare pomočnik! —
Ti nisi ljubil ne svetá,
Ne tega, kar ta svet imá!
Bil serčen za Boga vojšak,
Se smilil ti je siromak,
Iz serca studil greha strast,
Premagal pekla si pošast.
Tako zaslužil si nebó.
Dosegel krono si svetló.
O prosí tudi za naš kraj,
Da vsak doseže sveti raj!

Pod podobo Marije Device.

Roženkranska Ti Kraljica,
Bodi naša pomočnica,
Ti nas vodi vsaki čas,
Večne smerti vari nas!

Za podobo sv. Nikolaja.

Povodnji, hude ure vari
Nam polja, sveti Nikolaj,
In sprosi, da vsi, mladi, stari
Dosepejo srečno v sveti raj!

Za podobo sv. Frančiška.

Sv. Frančišek ti nam sprosi
Žive vere svitlo luč,
Sladki up z nebés nam nòsi,
Daj ljubezni rajski ključ.

Za podobo sv. Mihaela.

Sv. Mihael, vojšak serčan,
Mladenče naše ti ohran'
V nedolžnosti, da pred sodbo
Na vagi ne omahnejo.

Razgled po svetu.

Prusija in katoličanstvo. Frmasonstvo v novem času je kakor rak, ki se po vsem svetu sovražno zagri-

zuje v katoliško Cerkev in njene pravico in jo po vsi sili spodjesti in ugonobiti hoče. Mnoge postave politiške in šolake naprave se kužljivo več ali manj očitno vgrizujejo v Cerkev in jo doslednje spodkopujejo. Kakor je pa satan pri vsi svoji zvijačnosti tako neumen, da ne spozná, da v borbi zoper Boga ne bo nič opravil, ravno tako slepi so njegovi pomagači na zemlji: kakor vóli tišé naprej s svojimi brezbožnostmi — n. pr. Prusi s svojimi majnikovimi postavami — čeravno so se stokrat prepričali, da so nazadnje le sami osramoteni.

Pri vsem tem, da se pruska vlada v nekterih rečéh k miru nekoliko naklonjena kaže in nekatere prilajšanja dopusti, pa vendar tiste Cerkvi sovražne majnikove postave pustí v veljavi. In ravno te postave ovirajo delavnost sv. Cerkve in so vedna protitev za njene bistvene in naj tehtniše koristi. Pri tolikem pogajanjñ Vatikana s pruskim poslancem še nobeno temeljnih prašanj ni rešeno; vse sovražljive naprave, ki jih je kulturna borba vstanovila, so še po konci. Semenišča so zaperta, cerkveni redovi pregnani, škofovska oblast vtesnjena, odgoja duhovstva v deržavnih rokah, nastavljanju duhovnov proti vladina prepoved (Veto). Pa še tisto malo naredb, ki bi utegnile Cerkvi v prid biti, je zastavljeno na samovoljnost vradnij, kakor namreč ravno se jim zdi, paragrafe razlagati v prid ali neprid sv. Cerkvi.

Znamenita je opomba, ki jo pristavlja „Moniteurs de Rome“ k tem dogodbam: Papež s purpuro obleče pastirja (nadškofa Melchers-a), ki je terpel (pregnanstvo) za vero in sv. Cerkve. To je vredno zadostenje za ostarelega in častitljivega nadškofa. Poklican je v Rim, ter bode ostanek svojih dni daroval blagru nemške cerkve. Čuden nasledek kulturne borbe! Ta borba je (po namenih pruske vlade) imela katoličane in škofe ločiti od središča katoliške edinosti; toda ta borba je vezí edinosti še le vterdila, pa tudi še medsebojne razmere med Rimom in nemško cerkvijo pomnožila, raztegnila in zedinila. Postava božje previdnosti je, da katoličanstvo iz poskušenj (iz preganjanja in zatiranja) zajema novo mladostno moč in čversto življenje, ki se nikoli ne usuši. Ta resnica se je zopet enkrat pokazala tako jasno, da nikoli tega.

Francesko. Francoski vladni barabi so se jeli tresti pred katoličani in marsikteri se že po malem umikajo. Konservativni volivni klic je djanje, ki mora biti v zgled vsim poštenim katoličanom vsih dežel. Klic povdarja, kako tehtno opravilo so nastopne volitve, in pojasnuje skaze zadnjih volitev, graja zapravljenost republikancev (zadeva pač tudi druge dežele) in pravi dalje: „Vladni zbor je s katoličanstvom delal kakor s sovražnikom, ztiral je redovnike iz njih stanovanj in nune iz pribežališča nesrečnih (usmiljene Sestre od bolnikov); véri je prepovedal očitne ceste (procesije), ktere je šemam (maškeradam) odperte pustil; podobo Zveličarjevo je odpravil iz šole in s pokopališča; celo Boga je pregnal iz deržavnega nauka, v tem ko po brezbožnosti v šoli iše mesto dati. Ta vlada hoče Boga izgnati iz duše ljudstva (kakor povsod novi framasoni z izgledom in perescm), kakor Ga je že pregnala iz vstave in iz postav. To preganjanje terpi še vedno dalje. Vsak dan prinose zatvor (zapertje) kake keršanske šole, in še le undan je bila oskrunjena cerkev naše zavetnice (pairone) v Parizu. Ako udje take zbornice ostanejo še dalje, bodo že skoraj bogoslovce zavlekli k vojaški službi. . . . Zatertje deržavne dajatve za cerkvene namene, ki se pričakuje, se bode dopolnovalo z delom oropovanja, kar se je z vsakterim malopridnim utergovanjem že pričelo. Ako so v tem dozdej še čakali, se je zgodilo to le iz strahu pred Vašimi volitvami, in ker je njih osnova ta, Cerkev napervo oslabiti, predno jo popolnoma oropajo. Pomislite torej, katoliški volivci,

da bližnje volitve so zmožne to hudo zboljšati, ali pa shujšati. Jasno je tedaj, kaj je Vaša dolžnost, kaj Vaša zapoved. Izpodite iz parlamenta (državne zbornice) sovražnike vse vere in vsake pravice! (To so pač tehtne besede za katoličane!) Volite le samo moše, kateri so terdno odmenjeni, brez strahu in slabosti neodpušljive pravice in potrebne prostosti sv. Cerkve braniti. . . Mi katoličani dobro vemo, da te pravice in prostosti niso državna dopustila. Vse predobro smo si svesti, da neodvisnost sv. Cerkve valed njenega božjega izvira je pravica, starejša od vsih državnih kopit, pravica, povzdignjena nad samovoljnost vsih moči, ktere koli si bodi. . . Izročite čast, Vas zastopati, le samo spoštovanja vrednim možem, ki so z nesamopridno ljubeznijo do vere, do pravice in domovine Vam udani . . . vdeležite se sami volitve, z besedo, z djanjem in dosegljivostjo. Pred vsim bodite edini; zakaj le z edinostjo in s podpiranjem od vsih se dobri reči k zmagi pripomore. Mi katoličani imamo deželo v posesti, ne terpimo, da bi se brez nas ali zoper nas zastran taiste določevalo.“

Srednje-afrikanskò. P. Bonomi, kateri je pobegnil iz Mahdijeve sužnosti, je 8. t. m. došel v Rim, kjer je bil pričakan od afrikanskega škofa Sogara. Zdaj se bo marsikaj zanesljivega zvedilo o tej sužnosti znanih katoliških misijonarjev in redovnic. Že se vedó iz Kaire marsiktere znamenitosti, ki jih je P. Bonomi ondi pravil. Prišel je v Kairo 23. julija in vse je bilo na nogah. Resnica je, da so Mahdovci jetnike silili, da naj se pomahomedanijo, veró zatajé; z redovnicami so hudo delali, kot s sužnjimi. Ena sester valed terpinčenja ne more več ene roke rabiti. Prednica je bila na nos usekana. Drugo so pustili delj časa v samoti na drevo privezano. P. Bonomi je pobegnil 4. rožnika, pomagal mu je arabec Mahmud. Storil je pogodbo za rešenje tudi družih jetnikov. Jetniki niso bili vsi na enem mestu.

Govori se, da Mahdi je 28. rožnika za kozami umerl in naslednik mu je Kalifa Abdullahi, bivši namestnik, ki pa nima čverstosti Mahdijeve in reč se nagiba v šibre. (Zdaj bi bil najberže čas za Angleže, da bi se dalo kaj storiti, ako bi znali priliko porabiti; zlasti bi bil zdaj angleški denar na pravem mestu, ko je vse izžuljeno, izžuljena zemlja neobsejana, tergovstvo ob tla.) Žalostno je, da eden sinov bivšega konzula, Moravca Hansala, Martino, po imenu, je v sužnost prodan. Kdo vé, kje je revež? Bodi priporočen v bratovsko molitev, in č. gg. duhovnom v memento, da bi ga kje ne poturčili, in da bi se rešil, ko je oče tako nesrečen konec storil! Bil je boje v Hartumu končan, ko so mahdovci pridirjali.

P. Bonomi, kakor se v „Vaterland“ iz Rima piše, ima kacic 35 let. Za rešenje njegovo je škof Sogaro nekemu Arabcu najprej plačal 100 terdnjakov Marije Terezije, po njegovem rešenju pa še 500 tacega denara. Trinajst dni je bil na begu po pušavi in terpel je na tem begu silo veliko.

Ogibati se je moral skerbno vodnjakov, da bi Mahdijevcem ne prišel v roke, dva dni ni nič jedel razun nekterih zern dure (nekacega sirka); drugi pot celih 24 ur ni dobil ne kaplje vode — v toliki vročini!

V Dongoli je došel do Nilovih bregov, tam se je opočil; tam je slišal, kako se je Mahdi zlagal, da on (Bonomi) in njegovi tovarši so k izlamski veri pristopili.

P. Bonomi dvomi, če je Mahdi res mertev in méni, če je res umerl, se je to zgodilo verjetniše valed ostrupljenja, kakor pa za kozami.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele pčboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolna za zdravje. — Dva rekonvalescenta za popolno vterjenje. — Sreča pri spraviljanji pridelkov. — Prav posebno razuzdan človek za spreobrnjenje. — Da bi Bog odvernil neki bogoskrunsk zakon, kateri žuga hude nasledke in sramoto. — Božja pomoč v veliki nesreči.

Zahvale.

Iz sosednje dežele. V posebno važni zadevi sem dolžan zahvalo naznaniti. Veleč. naš predstojnik so 8. aprila za hudo persno boleznijo nevarno zboleli. Poklicali so precej prvega zdravnika, rabili marljivo poslano zdravila; pa le nič se ne oberne na bolje. Drugzega zdravnika si izvolijo, in vestno spolnujejo njihove nasvete; pa le ne pokaže se zboljšanje. — Melili smo njihovi podložni vsaki dan za nje pri sv. maši in o družih prilikah. Z nekterimi svojih samostanskih tovarišev sem sklenil od 8. junija dalje opravljati devetdnevnicó v čast Jezusovega presv. Serca za ljubo zdravje svojega o. gvardijana, in priporočati jih tudi v Marijno presv. Serce, sv. Jožefu, sv. Frančišku in sv. Antonu Padvanskemu. In obljubil sem pred Bogom v „Danici“ naznaniti, ako bomo uslišani. — In resnično, že med opraviljanjem devetdnevnic se je začelo našemu preč. bolniku boljšati; Bog je na posredovanje Jezusovega in Marijnega presv. Serca in imenovanih Svetnikov zdravilom dal moč in vspeh, polagoma so bolnik bolj in bolj dobivali moč, in 28. junija so začeli zopet v samostanski kapelici maševati. — Jezusovemu in Marijnemu presv. Sercu, in tudi sv. Jožefu, sv. Frančišku in sv. Antonu Padov. bodi izrečena priserčna zahvala za uslišanje! — In ravno tako bodi Bog ponižno zahvaljen za poverhno ozdravljenje enega naših sobratov, za katerega smo tudi zaupno molili med tem časom. O. K.

Bila sem v veliki dušni težavi; pa zatekla sem se k sv. Jožefu, opravljala devetdnevnicó njemu na čast, in predno je bila ta končana, bila sem uslišana. Tisoč- in tisočkrat čast in zahvala svetemu Jožefu in naši lj. Gospej! M. Ž.

Tisočkrat bodi zahvaljena, presveta Družina, sv. Volbenk in sv. Anton Padov., ker skozi njih priprošnje sem zadobila kmalo zdravje. M. S.

Deklica, ki je bila mesca marca tekočega leta v „Danici“ priporočena, je ozdravela, *) in kakor je obljubila, razglasuje svojo zahvalo Mariji, sv. Jožefu, in sv. Frančišku, kterim na čast je opravljala devetdnevnicó. — Neka oseba je bila zgubila mesca junija od 70—80 gld. denarja, obljubila je sv. Antonu eno sv. mašo, in ako se denar dobi, zahvalo po „Danici“ naznaniti. Čez malo dni je denar nazaj dobila; torej izreka očitno svojo zahvalo sv. Antonu in prepričanje, da zaupanje v svetnike, ljubljence Božje, ni nikoli zastonj.

Z Gorenjskega, 16. avg. 1885.

M. M.

Koledar za prihodnji teden:

24. vel. serpana. S. Jornej. — 25. S. Ljudovik kr. — 26. S. Cefirin. — 27. Prenesenje ss. Mohorja in For-

*) Želeti je, da se take reči malo bolj jasno povedó; prevetlika poverljivost je brez moči. Vr.

tunata. — 28. S. Avguštin. — 29. Obglavljenje sv. Janesa K. — 30. Štirnajsta nedelja po Binkoštih. Praznik sv. angeljev varhov. — 31. S. Rajmund.

Iz rimskega zapisnika mučenikov.

11. prosinac.

Sv. Anastazij, menih in opat, živel je z nekterimi tovariši v nekem samostanu. Glas z nebes je nekega dne vse razun enega poklical iz te solzne doline v nebeško domovino. Na prošnjo sv. Anastazija pa je dobil tudi še ta milost, da je s svojimi tovariši vred smel iti v nebesa k večnemu počitku in veselju — leta 560.

Sv. Honorata, devica, najmlajša sestra sv. Epifanija, cerkvenega učenika, kateri jo je dal že v otročjih letih v samostan sv. Vincencija, kjer je tudi umerla leta 500. Njeno truplo počiva v Paviji.

Sv. Higin, rojen Gerk, sin nekega modroslovca, papež od leta 139 do leta 142. On je prvi ukazal, da mora pri deljenju zakramenta sv. kersta pričujoč biti najmanj en boter. Malo časa je sicer vladal sv. Cerkev, a v tem kratkem času je silno veliko imel opraviti s krivoverci in neverniki.

Sv. Levcij, škof in spoznovavec, je bil najpervo mašnik v svojem rojstnem mestu Aleksandriji in je prišel od ondot za škofa v mesto Brindizi na Laškem. Storil je veliko čudežev in spreobrnil mnogo nevernikov.

Sv. Palemon, puščavnik, učenik sv. Pahomija. Njegovo življenje ni bilo družega, kakor post, molitev in zatajevanje samega sebe. Zato so ga v starodavnih časih zelo častili, zlasti po Egiptu.

Sv. Salvij, mučenik v Afriki, kterega so v mestu Kartagi z veliko slovesnostjo pokopali. Sv. Avguštin je imel govor o obletnici njegove smerti.

Na Francoskem se obhaja ta dan spomin nekega družega Salvija, ki je bil škof in je silno pobožno živel, veliko samostanov zidal in mnogo čudežev delal.

Sv. Teodozij, opat, obiskal je že v svoji mladosti svete kraje in se je za stanovanje izvolil neko duplo blizu Betlehema, v kateri so neki svoje dni prenočili sv. trije Kralji. Kmalu so se zbrali okrog njega ljudje, hrepenoči po viši popolnosti, v kateri naj bi jim bil on učenik. V kratkem času je dobil toliko milih darov, da je zamogel zidati samostan, v katerem so stanovanje in hrano dobivali ne le menihi, ampak tudi reveži, bolniki, popotniki in drugi. Od Boga je bil prejel tudi dar čudodelnosti in je dočakal visoko starost 105 let. Umeril je leta 529.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. V cesarjev rojstni dan, pretekli tork ob 10, so premilostni gospod knez in škof dr. Jakob Misija med veliko azistenco in pričo deželnega predsednika barona Winkler-ja in drugih vradnij in vernikov v stoljni cerkvi imeli slovesno sv. mašo. Bog ohrani nam ljubljene katoliškega cesarja! — Ravno prejšnji dan so višji pastir prišli z bohinske Bistrice, kjer so novo cerkev med velikimi slovesnostmi posvetili.

Ljubljanske stoljne kuplje kratka zg. edevina je v naslednjem napisu na novi tabli v drugi zakristiji.

Preč. g. Karl Zorn,

* 1780, mašn. 1804, kor. 1825, stl. dek. 1851, † 1864, moj preljubl. fajm., skerbni duh. oče in sprednik, so po Ljubljani in pri duhovnih na deželi nabirali darov (10.000 gld.), so se skoz pet let pri obilnih opoverah srečno trudili in skerbili, ter za Bogom gre le njim hvala, da imamo namesto prešnjega lesenega stropa lepo zidano kupljo. — Stavbena gosposka v Ljubljani in na Dunaju se je zidanju upirala, rekoč, da so obloki in stebri prešibki. Zorn pokličejo še iz Cerkelj pri Kranji kmečk. zid. mojstra Matevža Medveda. Pri komisiji v cerkvi so bili škof Ant. Al., ljub. župan Hradecky, in politična pa stavbena gosposka. Medved premeri vse in reče: „Upam si izpeljati kupljo, teh res prešib. obl. jaz ne potrebujem; čez té bom zidal in dobro v stebre vperi nove močnejše, in še le na nje zidal kupljo, katero pa bodo stebri tako malo čutili, kakor jaz svoj klobuk.“ Pričujoči se začudijo toliki bistroumnosti in radostni priterdijo zidanju. Medved delo prične 19. apr. 1841; že 19. jun. postavijo križ na kupljo; 17. okt. pa je bila vesela in slovesna zahvala. — Cerkev je zidana 1701—1707, posveč. 8. maja 1707, z belim in črnim tlakom, marmorom in zlatom (300.300 platnic), Križevim potom olepšana 1859—1860.

Postavil iz hvalež. in spošt. Jož. Supan, l. 1840 stl. kapl. 1855 kor. in fajm., 1876 proš.

Novi tabernakelj za Šent-Viške 800letnico se vidi pri pasarji H. Zadnikarji na Št. Peterskem predmestju št. 17. Spoznati moramo, da tako zalega in častitljivega tabernakeljna, kolikor pomnimo, še nismo vidili, kakor je ta. Menda tudi r. Miha Peternel bi ga bil vesel! Visok je okoli 3 metre; na 18 prelepo razpostavljenih stebričih — po trije in trije — sloni odperta kuplja, v kateri stoji velik, težek križ, kterega pa ne bo treba predstavljati, ker je spredej na bukvah s pečati zadosti prostora za moštranico. Prav zalo so narejene vratica s klasjem, grozdjem, kelihom in hostijo. Sveti hram, iz lipovega lesa, je ves oblečen s kuprom, v ognji čversto pozlačenim, da se vse sveti, sije in leaseče in sicer krog in krog, ker je vse lično izdelano, ter ni nič srovega ostalo. 140 cekinov je bilo treba za pozlačevanje, 3 leta je bil tabernakelj v delu, ki ima nad 1200 posameznih delcev in koščekov, in stal bo čez 3000 gld. Od 24. t. m. mesca bo popolnoma z vsim gotov, viditi ga pa vsak tudi že zdaj zamore, in vredno je, da ga gre vsak gledat, komur je dana prilika.

Služba organista in cerkovnika, ktera se more hitro nastopiti, se razpisuje. Oženjen ima prednost. Več pové predstojništvo Sevške farne cerkve na Muti (Hohenmauthen. Untersteiermark). Jož. Probat, župnik.

V Pragi so 15. t. m. z velikimi slovesnostmi obhajali vmeščevanje novega nadškofa Franciška Pavljanskega grofa iz Schönborna. „Blahovest“ je prinesel njegovo podobo v okinčanem obodu, nastopni njegov pastirski list in popis vmeščevanja. Višji pastir pravi: „V najsvetejšem imenu Božjem govorim danes prvi pot kakor novi višji pastir k Vam, dragi prebivalci Praške nadškofije!“ Dobro znamenje: Bog ga živi!

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Preč. g. M. T. 12 gld. (in 8 gld. za druge potrebne reči). — „Kvartét“ 4 gld. (Bog daj vsak dan par tacih „Kvartetov!“ Vr.) — Dobrotnica 1 gld. — M. J. 2 gld.

Za družbo sv. Bonifacija: M. J. 5 gld.

Za razširjanje sv. vere: M. J. 5 gld.

Za oo. Trapište v Banjaluci: M. J. 5 gld.

Usmiljenim sestram v Adrijanopolu: M. J. 3 gld.